

מה שנשאר

הלבוש אולי לא עושה את האדם, אך הוא בוודאי מזכיר מי הוא היה. כך למשל, במיצג "איננה עוד", שמציג בגדים של קורבנות אלימות במשפחה, יש פריטים מלאי חיים וצבע שמייצגים את הנשים המתות והדוממות, שפעם העניקו להם צורה

אומרים שהבגדים לא עושים את האדם. זו כמובן קלישאה, אבל כמו כל קלישאה – יש בה שמץ של אמת. וואו, זו גם קלישאה. בכל אופן, אני מאמינה בקלישאה הזו בכל לבי. מטופש ככל שזה יישמע, ואני מרגישה שכבר דיברתי איתכם על הנושא בעבר – כמעט אין לי עניין במה שאנשים לובשים. וזה מברר, שכן בתור עיתונאית אופנה, קשה לי לחשוב על סיטואציה, בעיקר במפגש עם אנשים זרים, שבה הם לא שאלו אותי מה דעתי על מה שהם לובשים. התשובה, בעיקר מפני שאני אדם לא מנומס, היא תמיד: "לא אכפת לי", וזה נכון. זה המקצוע שלי, אבל אני גם יודעת שאדם הוא הרבה יותר מסך הבדים שבהם הוא בחר לאכלס את הארון שלו. כשמגיעים לגיל מסוים ולרמת ביטחון עצמי מסוימת, פשוט מפסיקים לערוך באופן תדיר את המשוואה הזו של מי מגיב ומי ראוי על פי הבגדים שלגופו. קצת כמו שכשהיינו בני 16 פחדנו להודות שאינחנו אוהבים את בריטני ספירס ולא רק את ניק קייב, כי לא היינו לגמרי בטוחים בעצמנו שאנחנו באמת איכותיים, אבל כשבגרונו זה השתנה. הרי ממרומי גילי כבר אין לי שום בעיה להפנים ולהכיל את העובדה שאני יכולה לאהוב טראש ובכפיפה אחת להיות בן אדם עמוק ומלא איכות. בכל אופן, מאז ומתמיד, בזיכרון הפופולרי, התרבותי ואפילו ההיסטורי הקולקטיבי שלנו, פריטי לבוש ייצגו אנשים: החל מהנעל של סינדרלה ועד ערימות הנעליים המצמררות מתאי הגזים של מלחמת העולם השנייה – הבגד של האדם הוא סימבול לגוף האנושי שאכלס אותו, ויש בכך יופי מסוים. הרי נפש של אדם, חיים של אדם, הם דבר שכל כך קשה לסכם במשפט, ולפעמים תמונה של בגד שהיה קרוב ללב, באמת שווה אלף מילים. ואפילו אני, צינית מכורכמת שכמותי, לא יכולה שלא להתרגש למראה הקבלה שכזו.

פרויקט חדש ומסקרן למדי מביא לקדמת הבמה מיצג שבו קורבנות אלימות דרמטית שנרצחו בידי בני זוגן מובאות לידי ביטוי וזיכרון בידי אחד מפריטי הלבוש המשמעותיים בחייהן. במאית הקולנוע והטלויזיה קרן יחזקאלי-גולדשטיין, עם חברתה יפעת שמח, יצרו מיצג שמרפרר לאינספור המקרים ששטפו את המדינה והציגו אלימות בלתי נתפסת בתוך המשפחה. "איננה עוד" מביא את סיפורן של 11 נשים דרך הבגדים שהן אהבו במיוחד או היו משמעותיים בחייהן, ופרויקט מימון המונים מבקש לגרום למיזם הזה להפוך לקול קורע ונווד שוב למחות נגד האלימות הרבה נגד נשים שפושטת במחוזותינו. בין הנשים שפרטיהן וסיפורן מוצגים נמצאת הדוגמנית וכוכבת הילדים ענת אלימלך, שנרצחה על ידי בן זוגה, וסיפוריה הטרגי לא נשכח מהתודעה הציבורית גם 20 שנה אחרי. במיצג, שמלת טול ורדרדה ומ' תוקה, שאותה הייתה אמורה ללבוש בפסטיבל שבו לא הספיקה להשתתף, מופיעה וקורצת באכזריות מקאברית אל הגורל האכזרי שלו זכתה. עוד אישה ידועה ומתוקשרת

קול קורע ונווד. הפריטים של ענת אלימלך ודפנה בר ציון, מתוך המיצג

צילום: ראובן קסטור

מארונה, יכולה להישמע מעט שנויה במחלוקת, אבל אף אחד לא הניד עפעף למשי מע המיזם, שכן מורכבת, עמוקה וייחודית ככל שהייתה אלקבץ, היא מעולם לא חשבה שאופנה היא לא חלק משמעותי מכל אלו. להפך: מאז ומתמיד היא הקפידה לספר בראיונות גם על הדרמות והסיפורים מחייה וגם ועל הבדים שעטפו אותם, עם העומק המרהיב והסיפור שפריט לבוש יכול לספר על אדם וחיייו. רונית אלקבץ תמיד ידעה על מה היא מדברת. ●

צילום: רוית

את חייהן. השנה הולכת להיפתח תצוגת רטרופקטיבה שתציג לראווה את השמלות של רונית אלקבץ, שהלכה לעולמה בשנה שעברה. התערוכה, שתאצור יערה קידר, צפויה להיפתח בתחילת 2018, תכלול קטעים מסרטיה של אלקבץ, צילומים ופריטי לבוש מארונה הכל כך מסקרן ודרמטי של אושיית האופנה והדרמה, מהייחודיות שנראו במחוזותינו. הבחירה להנציח את הקריירה ואת החיים של אדם כל כך יצירתי, מלא עומק ורבים דים וחשוב לתרבות הישראלית ולמעמד האישה הישראלי דווקא באמצעות פריטים

שפריט מארונה מלא חיים מצא את מקומו במיצג היא המסעדרנית דפנה בר ציון, שנרצחה לפני שלוש שנים במהלומות פטיש על ידי בן זוגה המוזיקאי אילן בן עמי – והרשימה ממשיכה – פריט מלא חיים וצבע שנבחר לייצג פעם אחר פעם את האישה המתה והדוממת שפעם העניקה לו צורה ותנועה.

אגב, זה לא הפרויקט החדש היחיד שמי חבר בין נשים לבין הפריטים שהרכיבו